

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 615/2021
19.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Караџић-Ристић, чланова већа, у парници тужилаца АА и мал. ББ из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа законски заступник мајка ВВ, чији је пуномоћник Мирјана Алексић, адвокат из Вршца, ул. Жарка Зрењанина бр.38, против туженог ГГ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ружић Милош, адвокат из Вршца, ул. Васка Попе бр.9, ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући по жалби тужиља, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 230/20 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П2 230/20 од 10.06.2021. године у ставу првом изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА да на име свог доприноса за издржавање мал. ББ плаћа месечно износ од 30% од свих новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе и обавезе за обавезно социјално осигурање, запосленог у “...” доо у ..., пребацивањем уплате са рачуна предлагача ГГ на текући рачун мајке законског заступника мал. ББ ВВ из ..., који се води код Интеса банке П.Ј. ..., број ..., најкасније до 10-ог у месецу за текући месец почев од дана поднесења тужбе па док за то постоје законски услови, све у року од 8 дана, од дана доспелости под претњом принудног извршења, чиме се у том делу мења пресуда Основног суда у Вршцу П2 287/13 од 27.09.2013. године, док се за износ од 5 % од свих новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе и обавезе за обавезно социјално осигурање, на име издржавања мал.ББ захтев **ОДБИЈА**, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Вршцу П2 230/20 од 10.06.2021. године, па се одређује да свака страна сноси своје трошкове поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

Образложење

Изреком побијане пресуде у ставу првом одбијен је тужбени захтев тужиља да се обавезе тужени да као отац доприноси издржавању своје ћерке малолетне ББ у износу од 35 % од свих новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе и обавезе за социјално и здравствено осигурање, запосленог у “...” доо у ..., пребацивањем уплате са рачуна предлагача ГГ на текући рачун мајци ВВ из ..., као законском заступнику на њен текући рачун који се води код Интеса банке П.Ј. ..., брпој ..., најкасније до 10-ог у месецу за текући месец почев од дана поднешења тужбе па док за то постоје законски услови, све у року од 8 дана, од дана доспелости под претњом принудног извршења, чиме се мења пресуда Основног суда у Вршцу П2 287/13 од 27.09.2013. године. Ставом другим изреке обавезане су тужиље да тужиоцу на име трошкова поступка исплате износ од 107.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу су изјавиле тужиље, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), а у вези члана 202-207 Породичног закона РС, Апелациони суд је нашао да је жалба тужиља делимично основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се неосновано жалбом тужиља указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Основног суда у Вршцу П2 287/13 од 27.09.2013. године, малолетна ББ поверена је на самостално вршење родитељског права мајци ВВ. Ставом другим изреке обавезан је ГГ да доприноси издржавању малолетне ББ у износу од 25% од зараде умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање коју остварује у “...” ДОО ..., најкасније до десетог у месецу за текући месец почев од 01.10.2013. године, па док за то постоји законски услови и то начин што ће се вршити обустава зараде туженог на наведени износ и пребацити на рачун уплата на рачун ВВ из ... као законском заступнику малолетне ББ. Ставом трећим изреке уређен је начин одржавања личних односа мал. ББ са оцем, овде

туженим ГГ, док је четвртим ставом изреке обавезан ГГ да тужиљи ВВ исплати на име неоснованог обogaћења износ од 75.000,00 динара и на име трошкова поступка износ од 40.000,00 динара најкасније до 15.02.2004. године. Основни суд у Вршцу је дана 07.10.2019. године, донео делимичну пресуду којом је утврдио да је пребивалиште малолетне ББ на адреси улица ..., Тужилја ВВ запослена је код послодавца “Fresenius medical care” где је остваривала зараду од јуна месеца до новембра месеца 2020. године између 60.505,55 динара и 85.776,28 динара. У време доношења претходне одлуке тужилје су живеле у кући родитеља ВВ која је у међувремену поплавлена, због чега је ВВ морала да подигне кредит за реновирање стана у њеном власништву. Тужилја ВВ је задужена са више кредита за које плаћа ануитете у износима од 138,88 еура са роком отплате од 360 месеци, од 4.399,32 динара са роком отплате од 84 месеци, од 16.942,76 динара са роком отплате од 120 месеци, од 10.606,29 са роком отплате од 84 месеци. На име трошкова становања издваја износ од око 12.000, 00 динара, од чега за струју издваја 2.000,00-3.000,00 динара, за грејање око 8.000,00 и за телефон 2.000,00 динара. Малолетна ББ је рођена ... године, у време доношења претходне одлуке малолетна ББ је имала ... године, сада има ... година и похађа ... разред основне школе. Малолетна ББ болује од страбизма, због чега је обављена операција очију у специјалној болници за офталмологију “...”, која је коштала 198.000,000 динара, због чега мора да иде на контроле које коштају 5.000,00 динара и да плаћа путне трошкове до Београда за које месечно издваја 2.000,00 динара, као и да носи наочаре за вид које су коштале 9.000,00 динара. Трошкови куповине одеће и обуће за почетак школске године износили су око 20.000,00 динара, школске торбе 2.000,00 динара, књига 7.000,00 динара, куповине два пара патика у износу од 2000,00 динара и тренинга кошарке од 1.500,00 динара. Осим тога, због алергија које је добила морала је да иде на прегледе за који су коштали 20.000,00 динара, а због проблематичне коже морала је и код дерматолога на третмане лице који су коштали 10.000,00 динара. Тужени је запослен и остварује зараду од око 67.000,00 динара. Од доношења прве одлуке засновао је нову брачну заједницу и сада има двоје деце узраста ... и ... године. Тужени живи у породичној кући родитеља, али у одвојеном домаћинству. Супруга туженог је запослена. Трошкови становања износе око 18.000, 00 динара, од тога за струју 4.000,00 динара, за плин 10.000,00 динара, за телофон по 2.000,00 динара. За храну месечно издваја око 10.000,00 динара, за хигијену и гардеробу око 6.000,00-7.000.00 динара, а малолртна ћерка похађа вртић за који месечно издваја 950,00 динара, за енглески 750,00 динара и за књиге за похађање енглеског језика 1.500,00 динара. Зарада туженог је оптерећена кредитом за који месечно плаћа ануитет у износу од 7.687,48 динара.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је применом члана 73,154 став 160 став 1, 2 и 3, 162 став 1 и 3 и 164 Породичног Закона, цитирајући одредбу 27 став 1 и 2 Конвенције о правима детета, нашао да је тужбени захтев тужилја није основан. Наведено, из разлога што је утврдио да потребе малолетне ББ износе 33.000,00 доинара, при том имајући у виду године детета односно потребе деце тог узраста, као и редовне трошкове за гардеробу, исхрану и средства за хигијену. Такође, налази да се нису промениле околности на основу којих је донета претходна одлука Основног суда у Вршцу П2 287/13 од дана 27.09.2013. године, којом је тужени обавезан да доприноси

издржавању малолетног детета са износом од 25 % од зараде туженог умањен за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање које остварује код послодавца, а које би представљале основ за повећање висине издржавања, будући да је наведени износ, довољан да се задовоље потребе малолетног детета, уз допринос мајке као законске заступнице, са којом дете живи. Наведени допринос у издржавању којим је тужени обавезан пресудом Основног суда у Вршцу П2 287/13 од дана 27.09.2013. године, омогућава малолетној ББ животни стандард који ужива и тужени, при чему његова егзистенција неће бити угрожена, али ни задовољавање потреба још двоје малолетне деце према којима тужени има обавезу издржавања. Дакле, имајући у виду да у време доношења одлуке Основног суда у Вршцу П2 287/13 од дана 27.09.2013. године, тужени није имао обавезу издржавања, још двоје малолетне деце, да су његове трошкови сада много већи, а исти доприноси издржавању од 25 % од зараде умањена за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање које остварује код послодавца, повећање висине издржавања туженог би угрозило његову егзистенцију и егзистенцију лица које издржава, при чему је суд имао у виду минималну висину накнаде за храненике, односно лица на породичном смештају, која износи 31.880,00 динара, а што је утврдило Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

Међутим, основано се жалбом тужила указује да је првостепени суд приликом одлучивања о висини доприноса туженог за издржавање мал.тужиле пропустио да правилно примени материјално право и то одредбу члана 160 Породичног закона, посебно у погледу оцене могућности дужника издржавања, овде туженог, а што је било од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој правној ствари.

Наиме, одредбом члана 160 Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, а потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, те прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање висине издржавања.

Стога се основано жалбом тужила указује да је првостепени суд пропустио да правилно примени материјално право и то одредбу члана 164 Породичног закона којим је прописано да се висина издржавања може смањити, или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Наиме, у време доношења претходне пресуде којом је одлучено о висини доприноса овде туженог за издржавање мал.тужиле, она је била стара 3 године, а обавеза овде туженог одређена у висини 25 % од зараде туженог умањена за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање које остварује код послодавца, док је сада мал.тужила стара 11 година и похађа пети разред основне школе (поред уобичајених свакодневних потреба које се односе на одећу, обућу, сада наставне и ваннаставне, те спортске активности мал.тужила има посебне потребе због обољења – страбизма, због којег је била подрвгнута операцији очију у приватној клиници, те због чега има трошкове контролних преглада, путних трошкова и трошкова за наочаре, али и због алергија и дерматолошких проблема због

чега је морала бити подвргнута лекарским прегледима и адекватним медицинским третманима), док тужени који је у време доношења претходне пресуде (2013. године), као и сада запослен, има сталне месечне приходе у износу од 67.000,00 динара, а запослена је и његова супруга са сталним месечним примањима, живи у породичној кући која је власништво његових родитеља, у другом браку у којем је рођено двоје малолетне деце старости сада 6 и 3 године, има трошкове које за струју око 4.000,000, телефон око 2.000,00 динара и плин 10.000,00 динара месечно, док малолетна ћерка похађа вртић за који месечно издваја 950,00 динара, за енглески 750,00 динара и за књиге за похађање енглеског језика 1.500,00 динара, док је законска заступница мал. тужиље запослена и исплаћена јој је зарада у периоду од јуна месеца до новембра месеца 2020. године између 60.505,55 динара и 85.776,28 динара, али која зарада је оптерећена са више кредита од којих је један подигнут због реновирања стана у којем малолетна тужиља живи. Стога, имајући у виду потребу повериоца издржавања, које зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, као и могућности дужника издржавања, која такође зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те протек времена од доношења претходне одлуке и других околности од значаја за одређивање издржавања, Апелациони суд је у смислу одредбе 394 став 1 тачка 4 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде налазећи, супротно закључку првостепеног суда да су у овом случају испуњени услови из одредбе чл. 164 ПЗ за повећање висине издржавања.

У преосталом делу Апелациони суд је одбио жалбу тужиља, као неосновану, налазећи да предложени износ од 35 % од свих новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе и обавезе за социјално и здравствено осигурање, на име његовог доприноса за издржавање мал.тужиље није адекватан, те да у конкретном случају нема места примени мерила која се односе на минималну суму издржавања, коју прописује надлежно Министарство, као оријентациону, те показатеље стандарда живота у Републици Србији, с обзиром на приходе и могућности како туженог, као родитеља, коме дете није поверено на непосредно вршење родитељског права, тако и њене законске заступнице, јер дете треба да прате стандард својих родитеља, па је у смислу одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

У делу који се односи на одлуку о трошковима парничног поступка, Апелациони суд је, руководећи се разлозима правичности, сходно одредби члана 207 Породичног закона, одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка, имајући у виду специфичности породичних односа, у којима је у великој мери заступљено начело солидарности и правичности, те превасходно начело заштите најбољег интереса мал.деце, те потребу да родитељи у споровима које се односе на заштиту права деце, узајамна потраживања судских трошкова, усмере на добробит деце, па је у смислу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке

С обзиром на исход овога спора и успех тужиља у њему, Апелациони суд је обавезао туженог да им накнади трошкове другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 18.000,00 динара, па је у смислу одредбе чл.165 ст.1 ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Миланка Вукчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић